

1. Een vreemd bijbelgedeelte...

Zo op het eerste gezicht is dit een vreemd bijbelgedeelte, nietwaar? De manier waarop Jezus omgaat met deze vrouw... zo kennen we Jezus toch helemaal niet? Jezus komt zo hard over, zo kil... Een vrouw die zó in nood is – eerst lijkt Hij haar helemaal te negeren, en vervolgens wijst Hij haar af en vergelijkt Hij haar met een hond. Pas helemaal aan het eind komt de grote omslag. Wat is hier aan de hand? Waarom doet Jezus zo?

2. Waarom gaat Jezus naar het buitenland?

In vers 21 schrijft Mattheüs: 'En Jezus ging vandaar weg (dat is: uit Galilea) en vertrok naar het gebied van Tyrus en Sidon.' Tyrus en Sidon zijn twee steden aan de kust, ver in het noorden, in wat nu Libanon is. Ook in Jezus' tijd was dit echt het buitenland. Waarom doet Jezus dat? Waarom gaat Hij naar het buitenland? Markus, die ook dit zelfde voorval vertelt, schrijft het volgende, in Markus 7: 24: 'En Hij stond op en vertrok vandaar naar het gebied van Tyrus en Sidon; en toen Hij een huis binnengegaan was, wilde Hij niet dat iemand het wist, maar Hij kon niet verborgen blijven.' Jezus wilde duidelijk geen contact met de mensen, daar in Libanon. Het zou natuurlijk heel goed kunnen dat Jezus rust zocht. Hij was een mens, ten volle, net als wij, behalve dan, dat Hij niet zondigde. Maar vermoeidheid kende Hij ook, net als wij. Misschien wilde Hij even afstand nemen. Tijd met de discipelen, tijd met God. Toch heeft er ook méér meegespeeld. Want Jezus wist ook dat de Joodse leiders steeds concretere plannen hadden om Hem gevangen te nemen en te doden. En omgekeerd, dat het volk Hem juist tot koning wilde uitroepen. En allebei die dingen wilde Jezus niet. Hij wilde zéker geen aardse koning worden, dat was totaal niet Zijn roeping. Maar Hij wil ook niet gevangen genomen worden, nu nog niet. Zijn tijd was nog niet gekomen. Merk je dat Jezus heel duidelijk Zelf de regie houdt? Op dit moment wil Hij nog niet gaan lijden en sterven. Hij heeft nog veel meer onderwijs te geven. Maar er komt een moment dat Hij heel bewust Zelf besluit om naar Jeruzalem te gaan, terwijl Hij weet dat Hij dan ter dood gebracht zal worden. Ook hierin laat Jezus het zien: Hij is de Heer, Hij is onze Herder, Hij gaat vooraan, en wij mogen volgen. Dat is zo mooi, en dat geeft zoveel ontspanning, om dat te weten. Deze week had ik met iemand een gesprek over roeping, iemand die niet zozeer met geloof bezig is. Ik vertelde over mijn roeping, concreet om hier in Rotterdam te gaan werken. En zij zei: 'Wat mooi als je dat zo beleeft, dat er iemand is die jou leiding geeft. Dat moet wel veel rust geven.' En dat is ook zo. Jezus heeft alle macht, Hij is soeverein.

3. In het buitenland vindt Jezus onverwacht geloof

En daar, in dat verre noorden, in Libanon, is er dan opeens die vrouw, 'een Kananese vrouw', schrijft Mattheüs. Dat wil zeggen: een vrouw uit Kanaän. Die naam 'Kanaän' was in de tijd van Mattheüs al een heel verouderde naam voor het Beloofde Land. Waarom gebruikt hij dan toch deze naam? Nou, lang, lang geleden waren de Kanaänieten de vijanden van Israël. Israël had de Kanaänieten nooit helemaal verslagen. En hier zie je dus een verre nakomeling van dat Kanaänitische volk. Maar wat ze zegt is juist dáárom des te meer verrassend! Want wat staat er in vers 22? 'En zie, een Kananese vrouw, die uit dat gebied kwam, riep naar Hem: Here, Zoon van David, ontferm U over mij! Mijn dochter is ernstig door een demon bezeten.' Die term 'Zoon van David', 'Nakomeling van Koning David', die term werd door Joden gebruikt om daarmee de Messias aan te duiden, de beloofde Verlosser. Blijkbaar heeft deze vrouw daarover gehoord. En ze heeft ook over Jezus gehoord, dat moet wel. En ze noemt Jezus 'Heer, Zoon van David'. Die term 'Heer' is hier méér dan alleen maar een beleefde vorm, zo van 'mijnheer'. Nee, in combinatie met die titel 'Zoon van David', is dit al een geloofsbelijdenis van deze vrouw. Ze gelooft duidelijk in de goddelijke kracht van Jezus. En het is dus niet voor niets dat ze juist Hém te hulp roept. Want haar dochter is 'ernstig bezeten door

een demon', schrijft Mattheüs. Een demon, dat is een boze geest, een duivelse macht. En zo'n boze macht kan in een mensenleven binnenkomen, dat kan nog steeds. Als pastor kom je dat ook tegen: bijvoorbeeld als iemand occulte spelletjes heeft gedaan: glaasje draaien, tarotkaarten leggen. Ik heb eens iemand ontmoet die de duivel was gaan aanbidden, een soort spannend spelletje. De gevolgen waren afschuwelijk. Demonen kunnen vreselijk huishouden. Blijf er alsjeblieft verre van! Wees alsjeblieft voorzichtig, ook met yoga en met allerlei alternatieve geneeswijzen, doe altijd grondig onderzoek. Demonen zijn ook nu wel degelijk een realiteit. Maar kijk er alsjeblieft óók voor uit om psychische ziekte meteen toe te schrijven aan demonen. Ook dat komt voor, en ook dat is vreselijk. Je zult het maar meemaken, dat je een psychische ziekte hebt, en dat mensen dan óók nog gaan zeggen dat er een boze geest in je huist. Als je psychisch ziek bent heb je een arts nodig, maar over demonen zegt Jezus in Mattheüs 17: 'Dit soort boze geesten krijg je alleen maar weg door te bidden en te vasten.' Voor deze Kananese vrouw is het heel duidelijk: haar dochter is ernstig bezeten door een boze geest. En zij weet: 'Ik moet bij Jezus zijn! Want Hij is Heer, Hij is de Messias van het volk Israël en Hij heeft goddelijke macht.'

3. Jezus schept ruimte voor het gebed

Je zou zeggen: 'Dit is toch een heel indringend verzoek? En eigenlijk ook een heel móói verzoek, van een vrouw die Jezus zózeer erkent als Heer en Messias?' Waarom dan die vreemde reactie van Jezus? Vers 23 en 24: 'Maar Hij antwoordde haar met geen woord. En Zijn discipelen kwamen naar Hem toe en vroegen Hem: Stuur haar weg, want zij roept ons na. Hij antwoordde en zei: Ik ben alleen maar gezonden naar de verloren schapen van het huis van Israël.' Jezus zegt niets. Hij helpt deze vrouw niet. Maar Hij stuurt haar ook niet weg. De discipelen zouden dat graag willen. Zij vinden deze vrouw lastig, en bovendien weten ze dat Jezus nu geen contact wil met de mensen in de omgeving. En dan legt Jezus aan Zijn discipelen uit waarom Hij die vrouw niet helpt. Hij zegt: 'Ik ben alleen maar gezonden naar de verloren schapen van het huis van Israël.' Dus Jezus zegt: 'Mijn roeping is beperkt tot het volk Israël.' Misschien denk je: 'Maar Jezus is toch gekomen voor alle mensen, voor de hele wereld?' Ja, dat is ook zo, maar pas láter, na Zijn opstanding uit de dood, zegt Hij tegen Zijn discipelen: 'Ga dan heen, maak álle volken tot Mijn discipelen.' Er is dus een bepaalde volgorde: de Messias is éérst gekomen voor Israël. Want dát was het volk waarmee God al eeuwen onderweg was. Aan dát volk had Hij de Messias beloofd. En het zou heel vreemd zijn als God aan Israël een Messias had beloofd, en vervolgens zou die Messias búten Israël Zijn werk gaan doen. Vergelijk het maar met een verhaal dat ik ooit hoorde. Bij de begrafenis van een dominee kreeg zijn oudste zoon het woord. Hij zei: 'Mijn vader was een fantastisch mens. Tenminste, dat horen wij van alle kanten. Maar wij als kinderen weten het niet, want hij was nooit thuis.' Je hebt allemaal je éérste verantwoordelijkheid. Deze dominee had een eerste verantwoordelijkheid voor zijn gezin, en die verantwoordelijkheid had hij laten lopen. Jezus had een eerste verantwoordelijkheid voor Israël, en Hij liet die verantwoordelijkheid níét lopen. Pas ná Zijn opstanding uit de dood kon het Evangelie de wereld in. En in feite is die volgorde gebleven. Paulus schrijft in Romeinen 1: 16: 'Want ik schaam mij niet voor het Evangelie van Christus, want het is een kracht van God tot zaligheid voor ieder die gelooft, eerst voor de Jood, en ook voor de Griek (voor de niet-Jood).' Dus wat is hier aan de hand? Jezus weet dat Zijn roeping nu nog beperkt is tot Israël. De tijd is nog niet gekomen dat de goede boodschap over Zijn redding naar de andere volken mag gaan. En daarom reageert Jezus eerst niet. Hij zegt geen woord. Maar tegelijk stuurt hij die smekende moeder ook niet weg. Dat is wat de discipelen willen, maar dat doet Hij ook niet. Waarom doet Hij dat niet? Omdat Jezus haar geloof ziet en ruimte schept voor haar gebed. Daar moet je goed op letten: Jezus schept ruimte voor het gebed. Er zijn Bijbeluitleggers die zeggen: 'Jezus wist ook Zelf

niet altijd meteen wat de bedoeling was van Zijn Vader. Werd Hij door Zijn Vader geroepen om deze vrouw te helpen, of niet?' Zoals Hij eerder, op de bruiloft in Kana, een seintje kreeg van Zijn moeder, Maria, die zei: 'Jezus, de wijn is bijna op.' Oftewel: 'Alsjeblieft, help ze toch!' Toen zei Jezus tegen Zijn moeder: 'Mijn tijd is nog niet gekomen.' Oftewel: 'Ik laat Mij leiden door Mijn hemelse Vader.' Is dat hier misschien ook zo? Jezus zegt niets, maar Hij stuurt de Kananese vrouw ook niet weg. Hij schept ruimte voor haar gebed, en Hij laat Zich leiden door Zijn Vader. Andere uitleggers zeggen: 'Natuurlijk wist Jezus al wat Hij zou gaan doen. Maar Hij stelde deze vrouw op de proef, Hij testte haar geloof: zou ze volhouden?' Maar hoe het ook is, deze vrouw neemt ten vólle de ruimte die Jezus haar geeft! Vers 25: 'Maar zij kwam dichterbij, knielde voor Hem neer en zei: Here, help mij!' Deze week was ik erg bezig met dit bijbelgedeelte, en toen las ik Psalm 27, met in mijn hoofd die Kananese vrouw, en het ontroerde mij diep. Ik zag haar voor me, met haar dochter, die dochter die zo gepijnigd moet zijn, die psychisch gemarteld moet zijn door die ellendige boze geest. Wat zal dat kind geleden hebben, ongelooflijk... En dan die woorden uit Psalm 27. Vers 7, 8 en 9: 'Hoor, HERE, mijn stem als ik roep; wees mij genadig en antwoord mij. Mijn hart zegt tegen U wat U Zelf zegt: Zoek Mijn aangezicht. Ik zóek Uw aangezicht, HERE, verberg Uw aangezicht niet voor mij.' En vers 13 en 14: 'Als ik toch niet had geloofd dat ik de goedheid van de HERE zou zien in het land van de levenden, ik was vergaan. Wacht op de HERE, wees sterk en Hij zal uw hart sterk maken; ja, wacht op de HERE.'

4. 'Ik heb U nodig, Heer!' Een groot geloof eert Jezus!

Jezus ziet de vrouw die daar geknield voor Hem ligt, en dan zegt Hij in vers 26: 'Het is niet behoorlijk het brood van de kinderen te nemen en naar de hondjes te werpen.' In feite zegt Jezus: 'Het kán nog niet. Dit is nu nog de tijd voor Israël, uw tijd komt later.' Maar wat zegt dan die vrouw? Dat prachtige antwoord in vers 27: 'Ja, Here, maar de hondjes eten ook van de kruimels die er vallen van de tafel van hun bezitter.' Dit is echt geloof. Dit is krachtige vasthoudendheid in gebed. Het is nederige vasthoudendheid. Ze zegt: 'U hebt helemaal gelijk! Ik ben net als zo'n hondje. Maar de hondjes eten toch ook de kruimels op als die van de tafel vallen?' Met andere woorden: 'Israël laat nu ook kruimels vallen. Door wat Israël doet, bent U nu hier. Mag mijn dochter dan niet meegenieten van de zegen voor Israël?' Dit antwoord van deze vrouw laat zo'n prachtige houding zien. Aan de ene kant nederig: 'Heer, ik besef dat ik nergens recht op heb, dat ik afhankelijk ben van Uw genade.' En tegelijkertijd is de houding van deze vrouw zo vasthoudend. 'Ik laat U niet gaan, tenzij U mij zegent.' Deze vrouw heeft Jezus brood-nodig! Dat beseft ze met elke vezel van haar bestaan. En al krijgt ze maar één kruimel, die kruimel is genoeg! En wat er dan gebeurt is in één woord geweldig! Jezus laat zien hoe ongelooflijk mooi Hij dit vindt, dit geloof. Vers 28: 'Toen antwoordde Jezus en zei tegen haar: O vrouw, groot is uw geloof; het zal gebeuren zoals u wilt. En haar dochter was vanaf dat moment gezond.' Jezus haalt als het ware deze vrouw van de achterste rij naar de vóórste rij. De laatsten worden de eersten. Ook al was ze nog niet aan de beurt, haar geloof, haar gróte geloof heeft haar zó standvastig gemaakt, dat ze niet zonder Jezus kán en niet zonder Jezus wil leven. Ze weet: 'Ik heb Hem broodnodig!' En wat mij raakt, is dat Jezus hier Zélf ook zo blij is! Dit is zo'n bemoediging voor de Heiland! En denk nu even aan volgende week, aan het Heilig Avondmaal. Hoe ga je daarmee om? Misschien denk je wel (en dat is niet denkbeeldig): 'Het Avondmaal vind ik lastig. Ik weet nooit wat ik moet doen. Bovendien: het is een lange dienst. Weet je wat? Ik blijf wel thuis.' Besef je wat dat doet met Jezus?! Vergelijk jezelf nu eens met deze vrouw! Ze roept, ze smeekt, ze blijft volhouden: 'Ik laat U niet gaan, tenzij U mij zegent!' Aan het begin van de dienst hoorden we wat Jezus Zelf zegt in Johannes 6: 51: 'Ik ben het levende brood, dat uit de hemel neergedaald is; als iemand van dit brood eet, zal hij leven in eeuwigheid. En het brood dat Ik geven zal, is Mijn vlees, dat Ik geven zal voor het leven van de wereld.' Je kunt niet zonder Jezus. En Hij heeft ook niet voor niets het Heilig Avondmaal ingesteld. Even verderop in Johannes 6 scherpt Jezus het nog verder aan. Vers 53 en 54: 'Voorwaar,

voorwaar, Ik zeg u: Als u het vlees van de Zoon des mensen niet eet en Zijn bloed niet drinkt, hebt u geen leven in uzelf. Wie Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven, en Ik zal hem doen opstaan op de laatste dag.' Denk dus nooit dat je wel buiten Jezus kunt, of dat je wel buiten het Avondmaal kunt, want dat kun je niet! En als je nog geen Avondmaal meeviert, om wat voor reden dan ook, ga eraan werken! Als je nog geen belijdenis gedaan hebt, ga het dan doen! Als je leeft in ruzie, los het op, doe er alles aan wat jij kunt! Als er een zonde in de weg zit, zoek dan hulp! Als je nog ver van Jezus verwijderd bent, ga naar Hem toe, kniel voor Hem neer en geef je leven aan Hem! Je hebt Jezus nodig, brood-nodig, en je éért Hem als je dat toegeeft. Je éért Hem als je vasthoudend bent, net als deze vrouw. Hij nodigt je uit aan Zijn tafel. Dat is een ongelooflijk voorrecht, denk daar nooit te klein over, nooit!

Ik heb eerder wat voorgelezen uit dit boek: *De afvallige* van Christian Nani. Het gaat over Nasiry, een Afghaanse moslim die christen werd. Hij deed dat in het geheim, want in Afghanistan staat daar de doodstraf op. Niemand mag overgaan van de islam naar het christendom. In het boek wordt beschreven hoe Nasiri eerst zelf de Bijbel gaat lezen en tot geloof komt. Daarna komen er mensen bij hem aan huis die hebben gehoord dat hij christen is. En zij vragen om een Bijbel. Nasiry moet altijd afweten of hij denkt dat zo'n bezoeker betrouwbaar is, of een verrader. Maar hij geeft inderdaad Bijbels weg. Op een dag komt er een man met een lange rode baard, het is een moedjahied, een islamitische strijder. Nasiry is heel voorzichtig, maar de moedjahied blijft inderdaad hongerig naar méér van Jezus. Ze zien elkaar van tijd tot tijd, en op een dag blijkt dat door deze moedjahied allerlei andere mensen christen zijn geworden. Hij laat zelfs een video zien 'waarvan Nasiry begon te trillen als een boomblad', staat er in het boek. Ik lees even voor. 'Het waren rillingen van angst, maar ook van geluk. Het was overduidelijk dat op deze beelden een doop te zien was. Deze video kon het doodvonnis betekenen voor iedereen die in beeld kwam, ten eerste de moedjahied zelf. Wat was dit voor onstuitbare kracht? Welk niet te stoppen plan zat hierachter? "Kerk! Kerk! Kerk!" zei de strijder en hij wees breed lachend op de video.' Vervolgens kwam de moedjahied met een ernstig verzoek. "Broeder Nasiry, ik heb nog nooit het Avondmaal gevierd", zei de man met een zweem van droefheid. "Maar wat houdt ons tegen om het nu te doen?" zei Nasiry glimlachend.' Dan vraagt hij aan zijn vrouw Kamila om een maaltijd klaar te maken. Ze brengt het eten binnen, met daarbij twee glazen druivensap en een volkorenbrood. 'Tijdens de maaltijd voerden ze een levendig gesprek over het karakter van Christus. (...) Na ongeveer veertig minuten pakte Nasiry zijn Bijbel en las de woorden van de apostel Paulus in de eerste brief aan de Korinthiërs, hoofdstuk 11 vers 23: "Want wat ik heb ontvangen en aan u heb doorgegeven, gaat terug op de Heer zelf. In de nacht waarin de Heer Jezus werd uitgeleverd nam Hij een brood..." Toen Nasiry het woord "uitgeleverd" uitsprek, begon zijn gast zachtjes te huilen. Het was alsof een flits, een kleine druppel van de pijn die Christus aan het kruis leed, hem overviel; zijn rug was gekromd, alsof hij bezweek van de pijn en hij begon te mompelen: "O mijn Heer... mijn Heer... mijn Heer..." Nasiry las door tot het einde, bad toen met heel zijn hart, brak het brood en hief de beker op. Een heilige sfeer vulde de kamer en in de stilte klonken de zuchten, het gemompel en de snikken van twee mannen. Een ongreepbare olie zalfde hun hoofd terwijl ze aten en dronken. Ze huilden en openden hun harten voor hun hemelse Vader. Hoeveel genade, hoeveel kracht was aanwezig in die eenvoudige handelingen! Het was de laatste keer dat Nasiry de moedjahied zag, maar het verbaasde hem niet.' Later zijn ze allebei verraden. Hoe het met de moedjahied verder gegaan is, staat niet in het boek. Nasiry zelf is ter dood veroordeeld maar op een wonderlijke manier vrij gekomen en opgenomen door Duitsland. Besef je wat we volgende week gaan vieren? Besef je wat het inhoudt, het Heilig Avondmaal, het brood als teken van het lichaam van Christus, de wijn als teken van het bloed van Christus? Je kúnt niet zonder! Jezus is je brood-nodige Redder! En het leven met Hem is zó goed, zó oneindig goed... Zing het maar mee, met de dichter van Psalm 16: 'Ik heb U nodig, Heer.' Want zo is het, zo is het echt: 'Ik heb U nodig, Heer, de rest is overbodig.' Amen.